

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or two shillings a year.
 Prepayment will be required in every case.
 To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be four shillings a year.
 The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single postal note.
 The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.
 Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year, their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.
 Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.
 Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.
 All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.
 Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOLLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
 POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
 JAFNA—THE MISSIONARIES.
 TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
 KANDY—Mr. L. LAWTON.
 BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
 MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
 DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
 TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
 MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற் சமயகோளரி.

நான்காங் காண்டம்.

சீவாயநமாவென்று ஒத இதற்குச்சக்கரம் கககெகச் சசசெச்சுட்ட இப்படி அனுகத்தேரிசனத் தியானிக்கும்படி. இனிவிசத்திதேரிசனம்வகைமானம் அஞ்சாஞ் சக்கரம், திரும்பத்திரும்.

ஆறுகோணத்திலாறுபற்றித் மாறுமாறுஞ்சுவலாய்த் தவீ தேறிவ்வகையுமுள்ளேதேரிநீட்டு மாறிலாதமகேசரன்வைகுமே.

இதின்ரத்தம். வியாக்கியானம் அனுகதத்துக்குப் பத்து விறப்பிரமாணத்துக்குமேலே விசத்திதேரிசனம் தவலாய்வத்தானமிதலாட்டத்தானமிதலாறுபெறல் மிதாறுகோணமாயிருக்கும்படி அனுகோணத்துக்கு நடுவே பத்திரிதழைய ஒரு புட்டம் வட்டமாயிருக்கு மந்தப் புட்டத்துக்கு நடுவேவகாரவெழுத்தாற்றும் வகாரத்துக்கு நடுவே மகேசரனும் பேஸ்பிரியமெழுந்த ருளியிருக்கும்மந்தக்கோணம், கறுப்புநிறமந்தப் புட்டம், நீலமானிக்கிறமந்தவகாரம், நீலமானிக்கத்தின் பிரகாசநிறமித்தம்மந்திரம்.

வசியநமாவென்றோத இதற்குச் சக்கரம் அஜ, இஈ, உண் யிரியிரு யில்லு யில்லு ஏ ஐ ஒ ஐள ஆம் ஆகா இப்படித்தேரிசுக்குந்தியானமின் ஆக்கினைத் தேரிசனம் ஆறுஞ்சக்கரம், திரும்பத்திரும்.

வட்டமாமலரிநிறுட்டிட்டு இட்டிநீர்த்துக்கீளியில ச்சவ்விடு ஓட்டியினவாய்வையுமுள்ளிடு ஈட்ட மேயிரோடு சதாசிவம்.

இதற்கு அர்த்தம் வியாக்கியானம் விசத்திக்குப்பன் னீரணலேரல்பிரமாணத்துக்கு மேலே ஆக்கினை யித, ஆகாசனத் தானமிதலாட்டத்தானமிதலாறுபெறல் மிதாறுகோணமாயிருக்கும்படி அனுகோணத்துக்கு நடுவே பத்திரிதழைய ஒரு புட்டம் வட்டமாயிருக்கு மந்தப் புட்டத்துக்கு நடுவே வகாரவெழுத்தாற்றும் வகாரத்துக்கு நடுவே மகேசரனும் பேஸ்பிரியமெழுந்த ருளியிருக்கும்மந்தக்கோணம், கறுப்புநிறமந்தப் புட்டம், நீலமானிக்கிறமந்தவகாரம், நீலமானிக்கத்தின் பிரகாசநிறமித்தம்மந்திரம்.

யவசீநமாவென்று ஒத இதுக்குச்சக்கரம், அ—கயின் இப்படி ஆக்கினை யித தேரிசுக்கும்படி சொல்லப்பட்ட ஆறுதாரத்தினுலே தேரிசுக்கப்பட்ட கர்மங்கவையுந் தேவர்களுடைய நிலைநாணங்கவையுந் தத்தவத்தினுடைய பங்கங்கவையுந் சொல்லப்பட்ட சரிந்தையுடைத்தானம் மனுஷனுக்குத் தீட்சையிலே குருச்சொல்லுகிற உபதேசத்திலே ஆறுதாரசுக்கரமும் தேவர்களும அந்த அரண் நிலைகளும் பவித்ததென்று சொல்லப்படுதே. அந்த உபதேசத்தினுடைய ஒழுங்குகளை இங்கே சொல்லவருகிறேம்

குருஉபதேசம், தீட்சையிலே சொல்லப்படுகிறத, பராபரமாகியபரமேசுவரன் ஆதிசாலத்திலே ஆத்துமாக் கவா இரட்சிக்கவேண்டுமென்றுக்குறையிலேபாபரி ஆசனத்தின் துடையிலே தன்னுடைய பெருவிரல்அங்குட்டங்கொண்டு கிறுகையினுலே பராசத்தி பொருமல் ஒமென்றான், அப்போ பராபரமாகிய பரமேசுவரன் ஆ என்று அமைத்தார். அந்தவெழுத்து அகாரமானது, அப்போ பராசத்தி அடக்கமாட்டாமல் ஊவென்றான். அந்தஎழுத்து உகாரமானது, அவ்விரண்டெழுத்துச் சத்தியுஞ் சீவனுங்கூடி சேர்ந்து விந்துவானது, இந்த இரண்டெழுத்தும் ஞான அட்சரமானகாரணமெப்படியெனில், முன்சொன்ன அகாரம் இலக்கத்துக்கு எட்டு. பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்துக்கு இரண்டு. ஆக எட்டும் இரண்டுங்கூடிப் பத்தாயிற்று. அவ்வான்சீவனும் மூவான் சத்தியும் அந்தச் சீவனுஞ் சத்தியுமாகக்கூடி ஆத்துமாக் கவாச் சீநேகத்தைமையழுத்தி மிகவும் மீறுதலையும் வினா அலப்புவிசேஷங்கவையுந் கணயினமான துற் போதனையும் உண்டாக்கிற்று இந்த உருவத்தைப்பொருளென்றறியாமல் ஆகாரமானது—கரியா—சத்தி இவ்விரண்டிலும்பத்துதலாய் நிற்கிறீர்கள். அது அவ்வான் இவை இரண்டுக்கும் விந்துவானது, இந்த உருவத்தை சத்திபொருளென்றறியாமல் மிதந்த கேவலமான இருபாப்போபெறுவோமென்று விசாரஞ்சகலமானபகலிவா இரண்டுக்கு இரவுபகலென்றுபொருஞ் சீவன் பாதத்திலே சீநேகமுறுகையினுலே பராபரமாகிய பரமேசுவரன் மானப்படி க் மானப்போலே கூவென்ற இருவாயுங்காவென்ற பகவலயும் தருவென்ற வடிவெடுத்துக்கொண்டு விந்து நாதத்தின்வழியே உன்னுடைய சந்தேகந் தீர்க்க வந்தோமென்றும், நீ உன் தாய்செய்த கர்மவினையுந் தக்கப்பன்செய்த கர்மவினையுந்ருவினையுந்தோய்ந்தபடியினுலே உருக்கொண்டு வினா தன்னிலையே சென்று நீயும் வந்தாயென்றும் இதைச் சொல்லி வந்ததருவாங் கேட்கக், வந்த சிஷனுக்குங் கர்த்தனெப்படியிருப்பாரெனில், என்னுக்குள் எண்ணெய்யைப்போலவும் பூவுக்குள் வாசம்போலவும் கற்பூரத்திப்போலவும் சட்டனை கழற்றின சற்பம்போலவும்உண்மைக்கு உண்மையாகக் குருதேசிகள் பரமபாக்கியமான விட்டிலே நிறைந்து பரிபூரணமாயிருப்பான். அவனுக்குப் பூசையேதெனில், அறிவே அபிஷேகமும் அன்பேபுட்டமீச்சபதார்த்தமே நெய்வேத்தியமும் வரைந்துகொண்டிருக்கும். இதற்குக் குருதிசையிதகவலும், காரிஷுக்குச் சீவன்சொன்ன உபதேசமுற்றிற்றென்றும், இப்படிச்சொல்லப்பட்ட உபதேச ஒழுங்கு மாறுதாரத்தவாங்கவையும் பஞ்சாட்சரமுந் தேவதைகளுடையபிரமாணநிலையுடங்கப்பட்ட சரித்தினுடைய அழிவிரியாயங்கவையும் ஆறுதார மாத்மாவைக்கு உதவாதேபோகிற வகையானதை இங்கே சொல்லுகிறோம். அதெப்படியென்றால், சரித்துக்குண்டான ஆதாரதாரத்தில் மூன்றாமாதாரமனிதனுக்கு உபகாரமும், மூன்றாமாதாரம் அபகாரமுமாயிருக்கின்றது—அதுக்குவருத்தம்.

இன்னும் வரும்.

அகத்தீசபரர் அருளிச் செய்த பாடல், ரூய்.

[Continuation of the Medical Recipes.]

காமாலசுத்த.

இதமுறுவாதித்தமிசைந்தசேற்பனகாமாலா பதமுறு மழைக்காமாலாபாணடுவிங்கியகாமாலா நீதமுறுசெங்காமாலாநிறுஞ்சுக்காமாலாசீதமுறுவிசபாகங்கள் சேர்ந்தகாமாலாக்கெல்லாம். உக.

சேர்ந்தகாமாலாக்கெல்லாஞ் சிறந்தரபொடியுந் கிட்டஞ் சார்ந்திடு கடுக்காய் நெல்லிதாண்நீசுகமிரண்மே போந்தவெள்ளுள்ளிகாந்தம் புகழ்பெருங்காயஞ்சுக்குச் சார்ந்திப்பலிமீசரிதான்பதமாக்சீயமேன். உக.

பெருவியாதிசுலகத்து.

பதமுறுதலப்புகள் பறந்திடுகடிவிகாரமிதமுறு பெருவியாதிசைந்திடு குட்டரோகந் தசைவுறோதேமல்மேனி தளருந்தாமரைகைவெள்ளை நீதமுறு சொறிசிறங்கு நீசுத்திமருந்துகேளேன். உக.

நிகழ்த்தநீர்வேட்டிவிந்துநேர்படுதலிங்கம் மகத்துவக்கேந்திகாரம் மடற்றுத்தந்தரிசீனோடு புகர்த்த நெய்வார்த்ததாரத்துப் பொருந்திநாற்புநாட்கோள்ளத் தகர்த்திடுஞ் சாம்பிறுண்த் தயிலஞ்செய்துமட்பிற் பூசேன். உக.

சீரோய்க்கு.

பூசியகபாலதலபொருந்துமின்சரிப்பாய்ச்சல் நாசிகாபீடரோகநாற்றமுந்நனவுட்டந் தேசிகாதிச்சியுஞ்சேர்ந்திடுகபாலவாய்வு காசுறுதெந்தரோகங்கரந்திமருந்துகேளேன். உரு.

கரந்திடுமபெருமருந்து கண்டங்கத்தரியேசுக்குச் சரந்திடு செங்கத்தாரிதோன்றுசீரகமிரண்டும் பரந்திடு கடுகுரோணி பகரிசங்கரத்தைகூட்டி நிரந்தருணந் தான்கொள்ள நீங்கிடுமரோகந்தானே. உக.

நீங்குகார்த்திகைக்கம்புந்ருந்ருங்குமிதேசமுலந்தானேங்குமஞ்சள் மூன்று முயர்துப்பை கடுகுரோணி தீங்கில்சாரணையெருக்குச் செங்கொடியவேலி சீந்தில் பாங்குநல்லெண்ணெய்சேர்த்துப் பருவமாய் முழுதுவாயே. உக.

கெற்பனோய்க்கு.

பருவமாங்கவியைசையோடுபக்கவிற்புருதிசால வொருவரம்பிலேகோவையுதரத்திற்ருவையன்நீக் கருவயிற் பித்தங் கெற்பங் கடியவிற்புருதியோடு பெருவயிறுடனேமற்றப்பெருமகோதரமுந்தானே. உக.

பெருத்தகோம்மட்டிக்காயும்பெருவேளைகறட்டை நோச்சி திருத்தமாயிலவணமஞ்சசேர்ந்திடுகாரமஞ்சவருத்தமாவிலங்குகொன்றை வச்சீரத்தின்பால்முலங் கருத்துறு வசம்புமுஞ்சள் காயம்பெள்ளுள்ளி கூட்டேன். உக.

காயநீர்சீவத்தை பொன்னாங்காணியாமணக்கம் வித்து வாயுரோகனமுருங்கையருமைமாயவிரி சின்ன பாயுறுகழ்ச்சிகோத்தான் பகர்வேலிப்பருத்தியோடு தேயவோண்டெண்ணெய்பாலுஞ் சேர்த்தேரித்துள்ளேகொள்ளேன். உக.

வாய்வுகளுக்கு.

சேர்த்திடுமிறுத்தரோகஞ்செப்பிடுமட்டகூன்மம் பார்த்திடுவாதவாய்வு பயித்தியவாய்வுமேகஞ் சார்த்திடுவாய்வுமேய்ந் சறுவாங்கவாய்வுமுல மேத்திடுவாய்வுக்கெல்லாமிசைந்திடுமருந்துகேளேன். உக.

இசைந்தசீரகமிரண்மேயிலத்திடுகுமுல மசைந்தரந்திடுசீரமுலம்மத்தெவ்வியாவலுந்ரு விசைந்த வாய்விழ்ந்தசீரமுலமெழில்பெறுசவுட்டமென்னுங் கசுந்தரோகனயுந்தேனற்கலந்துகொள்ளுரோகம்போமே. உக.

பித்தரோகத்துக்கு.

கலந்திடுமிரத்தவாநிகழித்தரோகநெஞ்சிற் புலர்ந்திடுரெத்தபித்தம்பொருந்தியசயகாசங்கள் மலந்திடுமபெருமபாடோடுவளரெலும்புருக்கீதுலநலந்திடுபுண்ணுந்நிராபியேமருந்துகேளேன். உக.

நாரியேதண்ணீர்மீட்டான்நல்லத்தியசாலத்தி பாருபவையுந்சீந்தில் பகர்முத்தஞ் சாதிக்காயும் சீரியகராம் புபத்திரிதரையமஞ்சகூட்டிக் கூரியநெய்யிற் பண்ணிக்கொடுத்திடுரோகம்போமே. உக.

சுரத்துக்கு.

கொடுத்திடுசுரத்துக்கெல்லாங்குறிலாமிச்சுச்சிந்திலெடுத்தகாஞ்சோன்றிமுத்தமிசைந்தபற்படகம்மட்டி மடுத்திடுவேம்புகோட்டம்வளர்கண்டங்காரிதேக்கு கடுக்கைத்திப்பலியேசுக்குத் தன்னுடன்காய்ச்சிக்கொள்ளேன். உக.

சன்னிக்கு.

தன்னுடன்கன்னிக்கெல்லாந்தாங்கிய முசிறுமுட்டை மன்னுபூகாமிரண்டு வருசுக்கு மிளசீனோடு சொன்னத்திப்பலிமுலப்பால் துடங்கியே யிஞ்சீசாறு முன்னமேவசம்போடுள்ளியூட்டியே நசியம்பண்ணேன். உக.

ஊட்டியகற்பத்தோடுபுள்ளியுந்தாரஞ்சிங்கி நாட்டியகெவிரிநாவிநயந்திசுக்காயஞ்சுக்கு தேட்டிய. மஞ்சள்முலந்திரண்டமாவிலங்குவாகை குட்டியபெருமருந்துசொல்சிறுமுறிஞ்சிகூட்டேன். உக.

சொல்லியவெருக்குப்புங்கு தலங்கியமுருங்கைவேரும் மல்லிகை சதுரக்கள்ளி மாஞ்சீலோடரிசிப் பாணம் புல்லுவாயெண்ணெயைந்து புகலுங்குக்குடத்தி ண்டைந் கல்லியபதமதாக்கி கருத்துடனமேலும் பூசேன். உக.

கரப்பனுக்கு.

கருத்துடன்புடைக்கரப்பன் கருங்கொள்ளிக்கரப்பன் பன்னிங்க வருத்திவேஷகரப்பன் வாதசேற்பனகரப்பன் பெருத்திடுசெங்கரப்பன்பித்தபாணறுகரப்பன் திருத்தமாங்கருங்கரப்பன் தீர்ந்திடு மருந்துகேளேன். உக.

Dr. Green and the Natives.

அதிசயம்பாரிர் துரைகீறின்செய் யதிசயம்பாரிர் துதிசெய் சத்யவேத மதிசமோங்கியதம் பதியைவிட்டு நீண்டகடலுநதியுந் தானடித் தித்தி பற்பலவமையுமதிசீர்சிலகழிய், மதிமன் கீறின்வந்து வட்டுநகரிற் செய்யும்—அதி.

அந்தகரோருபுறஞ் செவிடர்வந்தோருபுறம் அந்தமின் முடவர்களாயினரோருபுறம் அந்தமியோலாக் லத்தினிகழ்கின்ற அந்தமிலபிதானரந்தணர் முதலினர் அருகுந்நுநிற்கக் கீறின்துரை அருள்செய்தழைக்க முந்தவந்தவர்களைப் பிந்தவந்திசை முடுக்கமுடுக்க அவர்க்கெனின்னு கெஞ்சித் தந்தநோய்தணிக்முதுவுஷதம் வாங்கிக்கொண்டு சமயம்பார்த்து மெல்லமெல்ல விலக்ச்செல்லும்—அதி.

உலகின்மதியற்ற சிற்சிலர் கடருமலிங்கமொருவனோம் தீர்ப்பானென்றோடிவலந்துபண்டு கலகம்பலபுரிந்திவ்வுலகந் தவனமருட்டுங் கசடனிலானெனப் பின்னுணர்விற் கண்டுகொண்டு கைவிடலாக்சே அவர்கொண்ட பொய்வேடம் போய்ச்சே தலமன்னருமெய்ச்சிய தருமத்துரையிலேனே சகலாவிஷதமுங் கொண்டு சத்திரவிற்கைகண்டு உலகபேதங் காலபேதங் காயபேதமோர்ந்து வயித்தியஞ்செய்யமுத்தம குணசிலன்—அதி.

வட்டுநகரந் தெற்கு வடக்கராலி கீட்டுமாதகல் சிலலாலை மல்லாகந் தொடல்புரங் கட்டுவன்கண்ணகம் பண்ணடைத்திப்படுவில கருதாமலன்றோர்பண்ணை நல்லகண்ணடிக்குறி களித்திடுகோப்பாய் மானிப்பாய் செழித்தசண்டிலிப்பாய் கட்டைவேலியுடுபிட்டி பருத்தித்துறை கைதடிநகர் கட்டைக்காருவென்னிநீட்டமானகண்டுகொழும்புகாலியெட்டுத்தக்குங் கிற்றிச்செல்லச்செல்ல வைத்தியஞ்செய்—அதி.

ஆகாயத்தினிடத்தே அந்தாமரையொன்று பூலோகசெந்தாமரையினும் அமுதமுலர்ந்ததென ஆற்றிடைப்படுவார் காற்றிடைபிற்றித் தம்நந்தாவனம் நாட்டவானகம் முந்தவண்ணவின் முடசனேந்திரரை யொப்பச் சிலகாலத்திற்கு முன்னராய் தருமலிங்கசுவாமி என்னோருவர் தெய்வத்தன்மைபெற்றுச் செயற்கரிய அற்புதங்களைப் பயில்கின்றோரென்று மயல்குன்றமுமானவர் சகத்திரபேதநோயர் ஊனமுறுகாயர் நானமின்றிச்சென்று கெட்டபுத்திதோன்றப் பட்டபாட்டை என்னென அறைகேன் அச்சுவாமியிடம் போனார் வந்தார் பொருளியிக்கார் தொக்காராயினும் நானார் வந்தார்களெனத்தென்னென்றும் ஒன்றுங்கண்டதின்னென்றார். இப்போதும் வைத்தியசீரோமணியாகிய கீறின்துரை அவர்கள் சாதித்துவரும் பேதாபேத பரிசாரவல்லபம் நமதுநாட்டில் அஞ்ஞான திலகர்க்குக் கிடையாதால் மகிழ்கின்றும் மகிழ்ந்ததுமாத் தன்னுள்ளார் மேன்மையிடல் உவப்பில்லையா? அல்லவே விங்கசுவாமிகள் தேவசாகுநம்பெற்று இன்னுந்தோன்றுமென எண்ணியன்றே இப்படியிருக்க தருமாதரும விவாகவிதர்பங்களை அறிந்து தருமமே பொருள் எனக்கொண்ட கீறின் என்னும் தருமலிங்கசுவாமியிடம் பிரமவதனோற்பவபிரமணதிகள் நாந்மவந்து காலவோக்கிக் கண்வளர்வதைக்கண்டாம் நமது என்னொண்ட இதனைப் பகர்வங்குச்செய்யும் மாகதராகோமா எனஎண்ணி அதிசயம்பாருமென அழைக்கின்றும் முன் தருமலிங்க சுவாமியின் கரும அற்புதங்களைச் சென்று காணமினெனநின்று கூறியும் நாடிச்சென்றிருக்கு அவ்வற்புதங்களைப் புற்புதங்கள் மேலாக நான்க்கோணி நின்றசெய்யுட்போலது இது அதிசயம்பாருமெனக் கூறிநிமிர்ந்துயர்ந்து தோற்றுமெனக் கொண்டாம்

ஐயாவே,

தாரகையில் ஓர்கோணத்திலே பிரசுரஞ் செய்யக் கேட்கிறேன். இற்றைக்குச் சிந்துநாளுக்குமுன்னே இணுவிலில் நளவரும், உடுவிலில் நளவரும், சுண்ணகத்திப் நளவரும் சந்தையிலே கூடி மதுபானம் பண்ணைப் பாம்பொன்றைப் பிடித்துச் சுழற்றிச் சந்தைக்குப் போக்குவரத்தாயிருந்த செனங்களை இடைஞ்சற்பண்ணின்னவேளையில் அவ்வூர்த்தலமைக்காரன்வந்து தடைசெய்யப்பார்த்துங் கூடாமையால் பொலிஸ்துறையிடம்போய் முறையிட அவர் அவர்களைப் பிடிப்பித்து விளங்கி ரிச்சயமானதென்கண்டுசிறிதுபேரை, உ. கிழமைக்கும் சிறிதுபேரை, கூ. கிழமைக்கும் சிறிதுபேரை, ச. கிழமைக்கும் கோட்டைமறியற்படுத்தி விடுதலையாகும்போது ஒவ்வொருவரும் மும்முன்றுமாதத்திற்குப் பிணைகொடுத்துவெளிநிற்கவுங் கட்டவாபண்ணியிருக்கிறார். இததான் குடியினால் வந்த நல்லபலாபலன் என்று சகலரும் குடிவெறியை விட்டுநிலகப் பார்ப்பீர்களாக.

இப்படிக்கு

மதுபான்வீரோதி.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துஷாசனம் (ஹு). மார்க. 1891.

சாதிபேதபேதமை.

சாதிபேதத்தைப்பற்றி இன்னுஞ் சிறிதுகாரியஞ் சொல்லவேண்டியிருக்குது சாதிக்கட்டிருக்கலாமென்று பேதமென்கொண்டு பிற்றிற் சாதிக்கும் ஆட்கள் நாங்கள் சொல்லுங் காரியத்தைக் காதுலுடன் கேட்பார்களானால் அவர்களுக்கும் அவர்கள்பிள்ளைகளுக்கும் அத்தாலுண்டாதும் தீங்கென்னவென்று அத்தாட்சியாகக்காட்டுவோம். சாதிபேதம் பார்க்கிறதினால் அவர்களுக்கு நயமுண்டாமோ அல்லது நடமுண்டாதுதோவென்று இவ்விரண்டையும் ஒத்துப்பார்த்தால் வெளிக்கும். முதலாவது, நளவனோடுருந்து படிப்பது சாதிக்கிறவேன்றோடிப்போன பிள்ளைகள்செய்த மதியினத்தால் அவர்களுக்குண்டான நடடமென்ன! நற்படிப்பை இழந்துபோனதே அவர்களுக்குண்டான பலனென்பதுதான் மறுமொழி அவர்களுக்குணர்ந்தி யுண்டானால் உரோசமுண்டானால் நற்கருத்துண்டானால் கனம்பொருந்திய பேர்சீவல் ஐயவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டுச் சைவசமயப் பிரபுக்கள் தாங்களாயிஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்திருக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்காகுதல் அல்லது வேறெந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்காகுதல் போய்ப்படிப்பதுண்டானால் பேர்சீவல் ஐயர் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்தறிகிற அறிவிற்பத்திலோருபங்காகுதல் மேற்காட்டிய பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கமாட்டார்களென்று அவர்களுக்குத் தலாம்பமாயித் தெரியவரும். இப்பொழுது கிறிஸ்துமார்க்கப் பள்ளிக்கூடங்களில் நியமித்திருக்கும் உவாத்திமாறோ சகலரிலும் மசாகெட்டிக்காரர். ஆகிலும் இந்தச் சைவசமயப் பிரபுக்கள் தாங்கள் ஸ்தாபிக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மேற்கூறிய உவாத்திமாறோ அழைப்பித்து உங்களுக்குக் கை சம்பளங் கொடுப்போமென்று அவர்களுக்கு ஆசனவாசித்தை களைப்பேசி அவர்களை இழுத்துத் தங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு உவாத்திமாறாக்க வைக்கச் சம்பவித்தாலும், ஐயோ! பேர்சீவல் ஐயர் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்த படிப்புக்கள் நயங்கொண்டதே. அந்த உவாத்திமாற இங்கேவந்து படிப்பித்தாலும் அந்தஅறிவுஇங்கேயுடைய வழியில்லையென்கொண்டு சொல்லவேண்டியும். யாழ்ப்பாணத்திலே நல்லபேர்போந்த உவாத்திமாறவைத்துப் படிப்பித்துப் பார்க்கட்டும். அதற்கு நல்ல அறிவாளியான ஒரு ஏரோப்பையால் வந்த உவாத்தி தலவனாயிராதிருக்கச் சம்பவிக்கில் எல்லாம் குசமச்சகாயிருக்கும். அவரவாசிப் படிப்பாகுதல் அடைந்துகொள்வது பிரயாசமாயிருக்கும். எந்தவிதமான வேலையிலே பார்த்தாலும் அப்படித்தான். ஏரோப்பையானோருவன் மேல்விசாரிப்பாயிராமல் இவ்வூரவனோருவனை ஒரு வேலையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொன்னால் குசமச்சகாய்ப் போம். அப்படியே கோவரணமேந்திலும் உடையார் விதான மணியகாரன் நொத்தாரிசுகவா ரிசமித்துவைத்து அதற்கு மேல்விசாரணைகாரனாக ஒரு ஏரோப்பையன் இராதிருக்கக் கூடுமானால் எல்லாந்தலையுடைய போய்விடும். இதைப் புத்தியுள்ள ஒவ்வொருவனும் அறிவான். படியாமலோடிப்போன பிள்ளைகளும்றிவார்கள். அவர்கள் உற்றுப் பெற்றுப் உறவுமுறையாகும்றிவார்கள் தங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மேல்விசாரணையாக ஒரு ஏரோப்பையன் இல்லாதிருக்கக் கூடுமானால் அரைச்சல்லி அறிவாகுதல் அடைவது தென்குட்பென்று யாருக்குத் தெரியும். அதை அனுபவ சித்தியினுற் கண்டுகொள்ளலாம். நாம் இப்பொழுது பேசுவருங் காரியமொவ்வொருசொல்லும் உண்மையென்பது ஒவ்வொரு அறிவாளிக்குத் தெரியும். என்னவெனில் கிறிஸ்துமார்க்கத்தடங்கிய சத்தியம் பிரபலமாக விடாத கல்விச்சாலை எதைப்பார்த்தாலும் அல்லது விவிலிய வேதாகமத்தைப் படியாத எந்தச் சாலையைப் பார்த்தாலும் இப்படிப்பட்ட யோக்கியமான அறிவை அடைந்துகொள்ளமாட்டார்கள்.

மனிதருடைய மனமொரு காட்டுக்குச் சமானமாயிருக்கின்றது. அதைத் திருத்திக் கல்வியினுற் செய்கைபண்ணி உரப்படுத்தவேண்டியது. மேலான அல்லது சத்தமான அதாவது பொய் புரளிமுதலிய துர்க்குணங்க் கலவாத சத்தியத்துடன் மனிதருடைய இருதயத்தையும் அவர்கள் பழக்கங்களுயுங்கொண்டுவந்தோருப்பட இணைத்துச் சேர்த்தாலன்றி மற்ரும்படி அவர்களுடைய இருதயங் காட்டுக்குச் சமானமாகச் சகல விதாதிருக்கண்களுக்குமேதுவாயிருக்கும். பொய்கலவாத உன்னதமான சத்தியம் விவிலியவேதாகமத்திலேயுன்றித்தமிழ்வேதாகமசாத்திரத்திலுங் காணக்கூடாது. வேதாகமப் பரிசுத்தவிரிமையுண்டானதல்ல மனிதருடைய கட்டென்று சாதித்துவந்த அவிசுவாசிகள்தானும் வேதாகமத்திற்

ழைப்பிக்குற்போருட்டுத் தெளிவுறவாசித்தாராய்ந்து பார்க்கிறவேளையிலேதானே உலகத்திற் சன்மார்க்கத்தைக்காட்டும் புத்தகம் வேதாகமமன்றி வேறென்றும்ல்லவென்றும் அதைச் சகலரும்வாசிக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானம்பண்ணினார்கள். சாலோமோனெழுதிய நீதிமொழிக்குச் சமானமான ஆகமசாஸ்திரம் உலகத்திலே எம்மதத்தவர்களுக்குண்டு. கல்வித்திறத்தினுலகத்தை அதிசயப்படுத்தின பிறங்கிலன் என்னும் பெரியவர்உரைத்தமாற்றம் என்னவெனில், தானிற்பதைப்பராயத்திலே தொடங்கி வேதாகமத்தைப்படித்துவந்த காரணத்தினாலே தனது நடையுற் சீவியப்பிரமாணமும் அஸ்திபாரங்கொண்டதென்று சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறார். பேர்சீவல் ஐயருடைய பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சமானமான கிறிஸ்துமார்க்கப்பள்ளிக்கூடத்தின் செல்வாக்காலுண்டாகும் ஞானமுயற்சிக்கடுத்தபலாபலன்களைவிட்டு நன்மையாயிருந்தாலுங் தீமையாயிருந்தாலுங் சரி, நாமெங்கள் முற்பிதாக்கள்நடந்த வழியை விடக்கூடாதென்றவ்வியம் நடக்கவுஞ் சிவிக் கவும் சாகவும் தீர்மானம்பண்ணின இந்தப்பிள்ளைகள் தங்கள் கடுகடுப்பான அல்லது ஆய்ந்தோய்ந்துபாராத செய்கையினாலவர்களுக்கு நீத்தியமோசத்தை வருத்துவித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் சீவியகால்முழுதும் தென்குட்புத்தாலும் இவ்விதமான பள்ளிக்கூடத்தைப்போல ஒருக்காலும் இலதாபித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆய்ந்தோய்ந்துபாராமற் கோபத்தினுற் பொங்கிப் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு ஓடின பிள்ளைகளுக்கும் அவர்கள்பிதாமாதாக்களுக்கும் புத்தியாய்ச் சொல்லுகிறதென்னவெனில், சாதிபேதமுண்டென்று அதை நாவேதிலும் கல்வியறிவேமலானதென்றுயோசனைபண்ணித் திரும்பவும் பள்ளிக்கூடத்திற்போயிருந்து படிக்கப் பிரயாசப்படுங்கள்.

யாழ்ப்பாணம்—விசப்பு தோற்றம்.

இற்றைக்கு ஒருவருடத்துக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து குறையுரிக்குப் போன ஒரேசேவட்டாச்சினி என்னும் பேரையுடைய விசப்புவும், வேறுஆறேழு சாமியாரும் போனமாதம், உஅ. தேதி 'காட்டிந்றன்' என்னுங் கப்பலிற் காலியில் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

அயோத்தி.

ஒரு பெரிய கூட்டக் கள்ளர் அயோத்தியாபுரியிலுட்பட்டு ஊரில்வீழ்ந்து கொள்வனயாடிச் கொண்டுவந்ததுமன்றி, அவ்வூரில் இராசாவானவர் கோவான்சென்றும் மகராசாவைச் சந்திக்கப் போனபோது, பட்டினத்தையும் கொள்வனயிடும்படி யோசனைபண்ணினார்களென்றும் இந்தக் கள்ளருக்கு உளவுகாரன் செம்மிந்தாரிலோருவனென்றும் தெரியவந்தது. இவர்கள் ஊர்சென்று கொள்வனயாடினபோது, கற்பித்தான் மகன்ஸி என்பவர் ஏழு மணித்தியாலமாகப் பின்னொட்டுப்பிடிக்கவருகையில் அவர்களை எல்லாருஞ்சிக்கந்தபுரியென்னும்பட்டினத்திற்சிறுக்கோட்டைக்குள்ளே போய்க் கதவையும் அடைத்துக் கொண்டிருந்து வெடிதீர் ஆரம்பித்தார்கள். அப்படியிருந்துச் சொல்லப்பட்ட கற்பித்தானைவர் தந்திரம்பண்ணிக் கோட்டைக்குட் புதுநி சிவன்போகத்தக்க அவ்வளவாக வல்யுத்தஞ் செய்து சிறிதுபேரை மறியற்காராகப் பிடித்துச் சிறிதுபேருடைய சீரத்தைவெட்டி இராசாவன்னைக்கு அனுப்பினார் சேடமானகள்ளர் எல்லாரும் நிலவறையறுத்துத் தப்பிப்போய்விட்டார்கள்.

பிரத்தியபகாரம்.

பிறுநன் என்னும் துறையுக்கத்திற் பிறுஞ்சுக்காரருடைய இரண்டு யுத்தக்கப்பல் வந்து நின்றபோது அதிலிருந்த ஆபீசர்கள் பிரங்கத்திந்து, சண்டைக்கான நோக்கங்க் காட்டாமல்த் தன்பாட்டிலிருந்த ஆயிரங்கோச்சியில்க் சீனரைக் கொன்றுபோட்டிக் கப்பல்களையுஞ் செலுத்திக்கொண்டு கோரியாவென்னுந் துறையில் வருகையில் அக்கப்பல்கள் இரண்டும் மலையில் பொறுத்துடைந்துபோனதுமன்றி அதிலிருந்த ஆபீசர்கள் அறுமாசத்திற்சுள்ளே இறந்துதுறையுக்குஞ் சாப்பாடுமில்லாமல் வறண்டுதிரமான கரைகளிற் போய்ச் சேர்ந்தார்களென்று தெரிய வந்தது. வஞ்சகமற்ற பாலிகளைக் கொன்றதினால் அவர்களுக்காறுமாதத்திற்சுள்ளே என்ன மோசன் சம்பவித்ததென்று பாருங்கள். அரசனன்றறுக்கிற் றெய்வம் நின்றதுகும்.

பிரசிய தேசத்திலிப்பொழுது பஞ்சம் நெருங்கித் தானியவிலை அதிகப்பட்டுப் பணவரவும் மேத்தக்குறைந்து தாழ்ச்சிப்பட்டதினால், அவ்வூரிலிருந் சா இப்பொழுது மேத்த இரக்கமுள்ள ஒரு கட்டளை நிருபத்தைப்பண்ணியிருக்கிறார். எப்படியெனில், பசியினிமீதங்க் களவுதொழில்செய்த சகலவிதமானவறிய கள்ளரெல்லாருமாக்க்கவையினின்று கிவிர்ந்த பண்ணப்படவேண்டியுமென்றுந்தான். றாசிய தேசத்தில இப்பொழுது கொள்ளை நோய் மகா உக்கிரத்துடனுலாவி அநேகரை அழித்துவருகின்றதென்று கேள்விப்பட்டோம்.

MORNING STAR.

Jaffna, December 9th, 1847.

ABSURDITIES OF CASTE.

The demonstration of caste prejudices alluded to in our last number deserves some further notice. And in the remarks we are now about to make, we shall try to demonstrate to themselves, if they will listen to us, the exceeding folly of the step these youth and their abettors have taken. This may be done by a comparative view of the *loss* and *gain* to themselves, involved in their proceedings. First, then, what do they *lose* by indulging their foolish prejudices in the manner they have done. We answer they lose the advantages of a *good education*. They know very well, if they have not lost all their sense—that they cannot hope to establish a school by themselves, that will possess a tithe of the advantages for a good education, possessed by Mr. Percival's institution. The *best* native teachers are already employed in Christian institutions, and though the Patrons of this School should succeed, as they may hope to do by the offer of enlarged payment, to induce some of the teachers now employed in other institutions to engage in their service, they would still feel at every step, the immense disparity between the advantages afforded by their own school and the one they have left. Even supposing they could command the *very best* native teachers in the Province, they know well enough the native character to know that the influence of such teachers in a school like theirs, would not be worth half as much as it would be when directed and stimulated by the attention and supervision of an intelligent European teacher. In every department of service—and not less so in teaching than in others—the chief value of native agency is developed and secured *only* under intelligent European supervision. It is so in the army—and in all the departments of Government where native Agents are employed. Every considerate native knows this fact. These seceders know it. They know, that without an intelligent European at the head of their school they can never obtain for their children one half the educational advantages which they would derive from pursuing their studies in a school under the auspices of a European teacher. We might remark further—the truth of which is as obvious to all intelligent minds,—that a school from which the inculcation of Christian truth is devoided can never possess such advantages for education as one where the Bible is one of the prominent class books. The human mind is educated and invigorated—and the heart and morals improved only by being brought into contact with elevating and purifying truth. And there is no truth in the world so purifying and elevating as the truths revealed in the Bible. This is so obvious, that distinguished infidels, while rejecting the divine inspiration of the scriptures, have with singular inconsistency recommended it to be taught as the most excellent *book of morals* in the world—one for which no adequate substitute could be supplied. For all the useful and practical purposes of education,—the study of the Bible is an invaluable pursuit. For lessons of practical wisdom and deep insight into human nature—what book is comparable to Solomon's Proverbs? The celebrated Franklin, whose wisdom and philosophy has been and is still the admiration of the world—admits that his views of life and human character were founded in his early and interested study of this Book. Aside therefore from the spiritual advantages afforded by the influences of a Christian school like that of Mr. Percival's,—which would of course be lightly esteemed by persons resolved to live and die in the faith of their fathers, *whether right or wrong*;—viewing it merely in its practical bearings upon the present life—these youth and their abettors have, by their hasty and precipitate withdrawal, done themselves an irreparable injury. The school they are attempting to establish, they cannot make an adequate substitute for the one they have rejected;—and their own experience will soon teach them that it would have been far wiser for them to have suffered a little violence to their caste prejudices and to have remained in the school, rather than to have run off as they did, in an ebullition of passion.—Our remarks will be continued in another number.

EVIL TENDENCY OF THE AGE.

It is the fashion of the times, among large classes of men, to think lightly of sin; to call it by gentle names; to attach to it the idea of misfortune; to look upon its acknowledged existence as a sort of fatality; and to appeal, in its behalf, and with the view of creating sympathy for it, to men's sentiments of pity and compassion. As an illustration of our meaning, and the best that now occurs to us, there are exhibited, in the systems of prison discipline which are coming into use in this country, if we mistake not, some indications of a false lenity towards crime and a false tenderness towards those guilty of crime. We see it, sometimes, in courts of justice; we see it, sometimes, in the jury box; we see it, sometimes, in the arguments of counsel for prisoners at the bar; we see it, sometimes, in the internal arrangements of prisons themselves, designed wholly or chiefly for the comfort and reformation of the prisoner rather than for the specific ends of punishment and the prevention of crime hereafter; we see it in a vitiated public sentiment, respecting the real guilt and turpitude of crime itself, as an offence against Law. We see it in many other forms too, all of which we cannot here particularize: We see it in certain religious creeds, and pulpits, and schools of theology. It is the vital error of those who deny the divinity of Christ and the doctrine of the atonement by his sufferings and death. It has much to do with the Universalist's denial of endless punishments to the wicked. Claiming to be wiser than Solomon, it has crept into our systems of family discipline and family government, and is superseding by its proposed reforms the maxims which he taught. In all these modes we see one and the same spirit at work. One fundamental error pervades them all. They begin in *slight views of the evil of sinning against God*.—*New Englander*.

NO EFFORTS TO DO GOOD ARE LOST.

"I have heard of some seeds which will sleep in the earth for ages, and I have read of the young of certain insects which lie in a state like death for eighty years together, and yet when the hand that scattered the seed had been mingled with the dust, and when the insect that had deposited the young had ended its flight for generations, the seed would come forth a forest of mighty trees, and the slumbering insect would wake to life and become the mother of an endless multitude. And so it may be with us. We are scattering the seed of knowledge, and piety, and immortality, but we see not the seed spring forth. Our instructions seem to be forgotten; the fruits of our liberality seem to have perished; and our favors appear to have been in vain. But be of good courage; the seed is still in the earth undecayed, and the time will come when it shall spring forth and yield a plenteous harvest. It is watched over by the God of heaven, and not a seed shall perish.—The hand that scattered the seed may be withered, but the seed itself shall swell, and send forth its germ, and become a mighty tree.—The voice that uttered the sermon may be silent, but others that received the truth shall come forth and declare it afresh to the generations that are yet unborn."—*Weekly Messenger*.

THE BIBLE THE BASIS OF EDUCATION.

To constitute a sufficient moral *system*, there must be a recognition of one *SUPREME*, the original source of being, authority and wisdom, duty to whom includes, harmonizes and makes binding all other duties; for else there will be a conflict of duties, rendering virtue uncertain, variable and inconsistent. To establish sufficient moral *principles* there must be proposed *motives* to do right, convincing the mind and controlling the heart, superior at all times and in all circumstances over every possible motive to do wrong. To direct in moral *conduct* there must be an exhibition, by actual *examples* of the highest moral perfection. All these can be found only in Christianity. Hence we affirm that, though there are some auxiliary means, the *Bible* is fundamentally essential to the proper training of the young. Every attempt to build a sound education, except upon evangelical truths, will be a failure. For, besides that the Holy Scripture is a library of itself, containing the most ancient, authentic and satisfactory account of things in their causes, narrative the most simple and impressive, biography the most honest and useful, eloquence the most powerful and persuasive, poetry the most sublime and beautiful, argument the closest and most profound, politics the justest and most liberal, and religion pure from the throne of God; it alone teaches morals with sufficient authority, motive and example—the authority of God, the motives of eternity, and the example of Jesus Christ, God-in-man. Thus we find, that in exact proportion as the Bible is read, useful knowledge, civil liberty and sound morals prevail.—*Dr. Bethune*.

POWER OF THE PRESS.

[From John Fox, author of the "Book of Martyrs," who died in 1587.]

After referring to the fact, that just at the time when the Pope had condemned to the stake John Huss and Jerome of Prague, because they had *spoken* against the corruptions of his life, God found a way to help his church by this "faculty of printing," he says: "Hereby

tongues are known, knowledge groweth, judgment increaseth, books are dispersed, the Scripture is seen, the doctors be read, stories be opened, times compared, truths discerned, falsehood detected as with finger pointed, and all (as I said) through the benefit of printing. Wherefore, I suppose, that either the pope must abolish printing, or he must seek a new world to reign over; for else, as the world standeth, printing doubtless will abolish him. But the pope, and all his college of cardinals, must this understand, that through the light of printing, the world beginneth now to have eyes to see, and heads to judge. He cannot now walk in so invisible a net, but he will be spied. And although, through might, he stopped the mouth of John Huss before, and of Jerome, that they might not preach, thinking to make his kingdom sure; yet instead of John Huss and others, God hath opened the press to preach, whose voice the pope is never able to stop with all the puissance of his triple crown. By this printing, as by the gift of tongues, and as by the singular organ of the Holy Ghost, the doctrine of the Gospel soundeth to all nations and countries under heaven; what God revealeth to one man, is dispersed to many and what is known in one nation, is opened to all."

GOOD ADVICE.

What if people do speak against you? Let them feel you are able to bear it. What is there gained by stopping to correct every word that is whispered to your discredit? Lies will die if let alone; but if you repeat them to this one and another, because your enemies had the impudence to make them, you keep the fire burning, and open the way for a dozen slanderers. Keep on your course, go straight forward, and trouble not your head about what is repeated, but feel all the better, and wear a less frightful face. Slander never killed a sterling character, and it never will. Her coat will not sit upon him, without a pull here, a jerk there, and a twist below; and while this work is going on, the false words are forgotten by the multitude.

IMMORALITY OF HEATHENISM.—An edict has been lately proclaimed in China, forbidding adultery and kindred crimes; and among its specifications is one,—that women shall not go to the Buddhist or Taoist temples, to burn incense or offer prayers; a penalty of forty blows to their husbands or children, if they have any; and if not, to be laid on their own persons. The reason is, lest they be debauched by the priests or worshippers in the temples! The next item "is directed against the priests who are guilty of such practices." What a comment does such a proclamation (which surprises no one) afford to the morals of heathenism?—And who does not know that the attendance of females in Hindu temples in Ceylon and India, leads to precisely similar results.—No one who values the purity of his wife or daughters will allow them to attend heathen temples. And as for the *priests*—the employment of dancing harlots in connection with temple services, sufficiently exposes their immorality.

UNHOLY SPIRIT OF THE JESUITS.

The Jesuits, enraged at the success of the Canada Baptist Missionary Society, recently held a *protracted meeting* not far from Montreal, which continued fifteen days, at which "Masses were said and sung, prayers to the Virgin offered, and *Bibles burned* day after day." One person was so powerfully impressed with the iniquity of the proceedings, that she not only abandoned popery, but bought thirty-two Bibles for the use of her ignorant neighbors. Others were led to inquire after and embrace the truth, which led the Jesuits to resort to the powerful argument of persecution.—*Am. Paper*.

LOVE OF THE BEAUTIFUL.

A countryman was one day visiting the original owner of the beautiful seat in Brookline, now the property of Dr. Warren; and walking with him through the little grove, out of which all the under-brush had been cleared, paths had been nicely cut and gravelled, and the rocks covered with woodbine, suddenly stopped, and, admiring the beauty of the scene, lifted up his hands and exclaimed, "This I like; this is nature with her hair combed."

SINGULAR RECOVERY.

An Englishman, who had long been suffering with an imposthume, was declared by his physician to be on the point of death. Having bade farewell to his wife and children, he expressed a wish to take leave of his servants. One after another they came in, kissed his hand, listened tearfully to his advice and blessing and, bowing low, left the room. Last of all came a favorite monkey. He too bowed respectfully, placed one paw in his master's hand, and with the other covered his eyes. At this ludicrous sight, the dying man burst into such a convulsion of laughter, that the imposthume broke and he recovered.

SCANDAL.—Dr. Johnson being once in company with some scandalmongers, one of them having accused an absent friend of resorting to rouge, he observed that it was, perhaps, after all, much better for a lady to redden her own cheeks, than to blacken other people's characters.

ARRIVAL OF THE ROMAN CATHOLIC BISHOP WITH A COMPANY OF PRIESTS.—We notice the arrival by the Steamer Haddington at Galle on the 23th ult. the Rev. O. Bettachine and five or six Rev gentlemen, who we suppose, are his intended associates to labour among the Catholics of the island.

CHRISTIAN BAPTISM.—Two native adults were baptised by Rev. P. Percival, at Cattavaly on the 23th ultimo.

RETRIBUTION.—The two French vessels *La Glorie* and *Victorieuse*, whose guns destroyed a thousand unresisting Cochinese in the harbour of Turo, have become a total wreck on the coast of Corea. Those who believe in the doctrine of retributive justice, will not be surprised to learn that these vessels have thus become the prey of the waves, and that the men who inflicted such misery on the Cochinese, have themselves within six months been cast upon a desolate shore without shelter or provisions.

DEPLORABLE CONDITION OF OUDH.—A vote of 100 dacoits were plundering the country and had plotted to plunder the city, when the king departed to receive the Governor General. They were aided by a Zemindar. Captain Magness came up with them after a march of seven hours, and they shut themselves up in the little fort of Secunderpore and commenced a brisk firing. He obtained an entrance at length into the fort by a stratagem. The men fought desperately for life and safety, but were overpowered. The heads of the slain, and the prisoners, 30 in number, were cut off and sent to the king, the remaining rebels succeeded in cutting their way through the royal troops.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last mail has brought intelligence from England to Oct. 25; from the United States to Oct.

In England, the commercial distress is almost unparalleled, many of the most eminent mercantile houses have failed, and their liabilities are counted by millions! Large manufacturing Establishments have been obliged to curtail their operations and reduce the number of their hands. In Manchester, alone, more than 8,000 have been thrown altogether out of employ and upwards of 4,000 have been cut down to short time. Apprehension is entertained that serious outbreaks may arise among a population thus deprived of the means of living. At the recommendation of the Government—the Bank of England had resolved to enlarge the amount of its discounts and advances. This measure with the timely arrival from the United States of large amounts of specie, had revived public confidence in a degree. It is supposed Calcutta will suffer severely by the failures at home. The *Observer* states on the authority of a party on board the last steamer, that protested Bills to the amount of £1,100,000 were returned to Calcutta by her.

The French Government appears to be increasing its embarrassments and strengthening the power of its opponents by its successive intrigues. It has lately been discovered that the Government had forwarded arms and ammunition into Switzerland for the use of the rebellious Cantons—a measure which has excited a very general and just indignation.

In Spain a new Minister has been appointed with General Narvaez at the head—the Queen and her Consort have gone through the form of reconciliation—and the Queen Mother is again in Madrid. French influence is supposed to be at the bottom of all these movements—the object of which is to worry out the young Queen and force her to abdicate the throne in favor of her sister the Duchess de Montpensier.

In Switzerland the contest between the Diet and the Cantons of the Sonderbund has assumed so serious a character that civil war can hardly be avoided, except by the intervention of the Great Powers.

In Italy some differences have occurred with the Austrian Government respecting the evacuation of Ferrara. The Austrians have declared their readiness to evacuate the city, but the Pope is anxious that their troops should be withdrawn from the citadel likewise, and from the frontier fortress of Comacchio, which Austria occupies under the treaty of Vienna. As an inducement to the Cabinet of Vienna to enter into this arrangement, the Pope offers to cede to Austria all that part of the papal territory, lying northward of the River Po, which would thus become the natural boundary of the Lombardy Venetian kingdom.

The King of Prussia has in consideration of the difficulties of the times and the want of employment, the dearness of food and the scarcity of money, published an exceedingly merciful edict in virtue of which all poor persons imprisoned for thefts, so long as the object stolen is food and the motive hunger, are spared from punishment.

Cholera is making fearful ravages in Russia, and has advanced to Vienna.

In Bavaria, the Chamber of representatives having met for the high purpose of discovering how means could be supplied with, to carry on the railways, deviated from that dry business and discussed the question of the freedom of the press with great spirit, ending in a perfectly unanimous vote for its entire freedom.

From the United States important news has been re-

ceived to the 1st of October. The negotiations between the United States and Mexico had been broken off, and almost immediately afterward active hostilities had been recommenced between the belligerents, the result of which was that General Scott was in possession of all the principal streets of Mexico. In the conflict the Mexicans had lost about 4,000 and the Americans over 1,000 men.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS.—No. 6.

[Second Series.]

DEAR FRIENDS,

On a further inspection of the Seminary Catalogue, I find that of one hundred and forty students, who were under tuition during my connexion with the Institution, and who finally received Certificates of honorable dismissal, on the ground of having creditably completed the prescribed course of study, fifteen were from the Roman Catholic communion. A much larger number, as other catalogues not now at hand would show, were, at different periods admitted to the Seminary, but who from various causes, either withdrew, or were prematurely dismissed.—Of those prematurely dismissed, a few have been retained in Mission service. If we classify those who have been admitted to the Seminary from the Roman Catholic community, we shall have, (1) Those who remained steadfast in the faith of their ancestors, (2) Those who became, and who continue to be, Protestants, and (3) Those who have returned from Protestantism to Catholicism.

In this communication, it is my wish to give appropriate expression to the deep interest I feel in the welfare, not only of my former Roman Catholic pupils, but of the community at large, to which they do or did belong.

On turning my attention to this portion of the community, the all absorbing inquiry in my mind is, *How have they treated the gratuitous offers, made to them in the providence of God, of the inestimable boon provided for them at vast expence by foreigners, of "the Oracles of God?"*—"the words of eternal life." *The Bible*—"the Holy Scriptures, which are able to make these wise unto salvation;" "given by the inspiration of God;" and "profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness, that the man of God may be thoroughly furnished unto all good works." Of these Scriptures, the Apostle Peter says, "We have a more sure word of prophecy, whereunto ye do well that ye take heed, as unto a light shining in a dark place." And of these same oracles, the Heavenly Teacher, our Lord and Savior says, "Search the Scriptures, for in them ye think ye have eternal life, they are they which testify of me." And again, "ye do err, not knowing the Scriptures."

The first lamentation on this subject is,—that few or none,—even of the educated portion of that community, who have used the Scriptures as a class book from boyhood, appear to have made any just or adequate appreciation of the nature and value of the rich boon of the Sacred Scriptures, which have been placed within their reach for thirty years past. In the way of exception to this remark, (I speak only of occurrences that have fallen under my own observation) I might mention the case of Gabriel Tissera,—for several years after he was hopefully born again by the spirit of God; (though finally entangled by a Roman Catholic marriage.)—and also the case of "Crazy Philip" so called,* who, while employed in Government service at Chavagacherry, on his becoming acquainted with the four Gospels, about the time of the arrival of the Missionaries in the Province, was so wrought upon by a conviction of their truth and vast importance, that he abruptly left his situation, and with the word of God in hand, traversed the Province, with Apostolical zeal, reading and publishing to all classes, "the glorious Gospel of the blessed God,"—aiming to conform himself literally to the instructions given to the twelve Apostles, and to the seventy. After pursuing this course for some years, he also was entangled, and I fear choked, by some of the deadly "thorns" mentioned in my last letter. The little impression that has been produced upon the minds of the Roman Catholic population, by a partial knowledge of the Sacred word, and by the fact of having the entire Scriptures placed within their reach, is strikingly analogous to the well known and deeply deplorable state of *apathy*, in which the Hindus, even the educated portions of them, are to a great extent found, while the offers of a Revelation from God have long been made to them, in exchange for a debasing system of idolatry—a system which they themselves must see to be an insuperable barrier to the prosperity of the country and to the salvation of the soul. In all this we see much to remind us of the reasoning of the Roman Catholic Jesuit missionary, the Abbe Du Bois, who after a thirty years' effort for the conversion of the Hindus, came at last to the conclusion, that they are a people not to be converted, but are sentenced of God to utter reprobation. There may possibly be some reason for so fearful a conclusion, but, (as I shall aim to show in a subsequent letter,) after a similar term of service among the same people I have been led to a very different conclusion.

It can scarcely be understood by the youths of the present generation, what was the state of the Roman Catholic population of this Province, one third of a century ago, in relation to the subject now under consideration. There was then scarcely a single copy of the Sacred Scriptures, in the Tamil language, which was available for the use of the Native population. How great the change that has been effected, within the short period specified, the Annual Reports of the Jaffna Auxiliary Bible Association will fully declare. From the depositary of that Institution, the Catholic population have, to a considerable extent been supplied. But, has it duly entered the mind of an individual of that communion, that not a single copy of the thousands of Vols. of the Sacred Scriptures, that are now to be found on every side, has been furnished by their own communion?—not a single loaf of the bread of life, provided by their own pastors and keepers who have it in solemn charge to feed rather than to fleece the flock. And have you, whom I now address—even those of you whose eye I have seen lighted up with hope and joy, as the sacred pages were unfolded to your view, have you even laid it to heart, that all that Protestants have done to put the Roman Catholics of this Province in possession of the Bible, is in direct hostility to the whole system of the Roman Catholicism,—and in direct hostility to the wishes and prayers of the Romish Priesthood? What judgment then should you form of that system, and of that Priesthood? "But the hostility complained of, is

* Mark 3: 21. Acts 26: 24, 25. 2d Cor. 5: 13, 15.

to the Protestant's Bible and not to the pure Word of God." This saying was current throughout the Province, in the dark ages, thirty years ago; but now that the "true light shineth," it is well known to be a counterfeit. It is notorious the world over, that the free circulation, and the free use of the Sacred Scriptures, such as God himself has commanded, are ever subversive of the Roman Catholic Faith and the power of its Hierarchy. But let us confine ourselves to what is within the sphere of our own observation and deal in *particulars*, rather than in *generals*.

Soon after my arrival in Colombo in March 1816, I was invited, together with my colleagues to attend the festival of God Friday at St. Lucia's church. As I had never seen a Roman Catholic church, nor a Roman Catholic Priest, I was quite ready to accept the invitation; and strange sights did I see! A few days after the festival, the Superior and another Priest made us a friendly call at our dwelling. Being highly gratified with so favorable an opportunity of obtaining information respecting their Establishment, I asked, in my simplicity, and in connexion with many other questions, whether it were true, as I had recently been informed, that in the Decalogue in use among them, they had indeed dispensed with the second commandment, and divided the tenth into two parts, to make up the full number ten. At this inquiry the Superior rose hastily from his chair, in a very disturbed state of mind, uttered many things, and soon withdrew. This also was a new lesson to me, which gave rise to many thoughts and inquiries. The next day I received a copy of a Roman Catholic Bible from the Superior, with directions to look to the 20th Chapter of Exodus, to satisfy myself that Roman Catholics have not expunged the second commandment from the Decalogue. The command I found to be in its place and entire, but accompanied with a marginal note designed to make it null and void. This however was no reply to my inquiry,—which related to the Decalogue in use among Native Catholic Christians. I was not fully satisfied on the point in question, till I came to this Province and heard the Decalogue recited from the lips of Roman Catholics. On finding that it was indeed a correct report, which I heard on this subject at Colombo, I frequently took occasion to mention the fact, in my intercourse with the more intelligent and candid Romanists in this vicinity, with a view to rouse their attention to the importance of procuring and examining the Bible for themselves. But they uniformly assured me with great self-complacency, that they were correct; and that we protestants must have made an addition to the Bible. In the course of a few years, we had the two Decalogues printed in parallel columns, and widely distributed. This awakened inquiry on the subject, and some of the more discerning resolved to satisfy them as to where the truth lay. But of whom could they inquire for the needed information? It was even at my peril that I made inquiry of the Superior! Ten or twelve years, at least, passed away, before the most intelligent and inquisitive, were able to satisfy themselves that they had hitherto been under a mistake in this matter. But when we read many new and surprising things to them from the Tamil Scriptures, on various points relative to the Catholic faith, they were quite sure we were reading from Luther's or Calvin's Bible—(those two vile fellows who fell into a) and not from the pure oracles of God which their priests have in the இலத்தீன் விலியி; and which is too high and holy to be rightly translated into Tamil.

Such having been the case in regard to the second commandment—a point of universal interest,—so simple and so within the reach, as one would suppose, of every inquirer, how must it fare with the innumerable additions, subtractions and pervertions of Scripture which are so abundant and so palpably manifest throughout the Roman Catholic Community? The foregoing narration may be regarded as a single item, of an accumulation of evidence, conspiring to prove

- (1) That the free circulation of the Sacred Scriptures is directly hostile to the whole spirit and aim of Roman Catholicism, and to the wishes of the Priesthood.
- (2) That if Roman Catholics purchase or put in possession of the Bible, contrary to the wishes of the Priesthood, they are not allowed to retain it.
- (3) That if they will nevertheless, retain it, they are not allowed to read it.
- (4) That if they will, refractorily, read it, they are not allowed to exercise their own judgment, as to the meaning of what they read.
- (5) That if they will, presumptuously, form a judgment or an opinion for themselves, of what they read, they are not allowed to express that judgment, or opinion, if it be not in accordance with that of the Priest.
- (6) That if they be so perverse as to declare their judgment and to act in accordance with it, they shall be visited with pains and penalties, even to excommunication.
- (7) That when excommunicated, they are not allowed to remain, as *heathen men and publicans*, according to the compassionate command of our Lord, but are subjected to a rigorous and unceasing persecution, even to the denial of fire and water and burial, not merely in the persons of the offenders but also, contrary to the command of God, as in Ezekiel 19, 20, but in the persons of their fathers and mothers, wives, children and households!

This seven-fold bondage, in which the Roman Catholic population is closely held, in consequence of not knowing the Scriptures, nor the liberty whereby Christ has made his people free, is one of seven reasons I have to assign in support of the opinion, formed as the result of thirty-one years' observation, that the Roman Catholics of Jaffna are in a far more deplorable state than the great body of Hindu idolaters. Search and see whether I have thus far spoken according to the law and to the Testimony, and in accordance with matters of fact, everywhere existing among the Roman Catholic population of this province.

In the meantime,
I remain faithfully and devotedly, yours,
D. POOR.

FOR SALE VALUABLE NEW BOOKS. The Property of a Missionary lately deceased.

Kitto's Encyclopedia of the Bible—elegantly bound and gilt, in half calf 2 vols. large 8vo.—Price 2	2
Robinson's Greek Harmony of the Gospels—cloth 8vo.	6
Prof. Day's art of Elocution 12mo. leather	3
Congregational Psalms and Hymns for Public and Private religious worship, 24mo. leather	2 6